

ОДГОВОРИ ЗА ПРЕДМЕТ: ФИЛОЗОФИЈА СА ЛОГИКОМ

Група 1

1.	Термин је језички израз појма.	1, 24
2.	Истинит суд је онај суд чија веза појмова одговара повезаности самих објективних ствари и својстава на које се дати појмови односе.	1, 39
3.	Интуиције.	1, 56
4.	Сви људи су свесна бића. <u>Французи су људи.</u> Французи су свесна бића.	1, 72
5.	Теорија сазнања је филозофска дисциплина која проучава услове, могућности, порекло и границе људског сазнања.	2, 25
6.	Ум (<i>nous</i>) и клице (<i>homoimerie</i>).	2, 53
7.	„Мишљење мишљења“ је највише стање сазнања, односно бог.	2, 87
8.	Према извору, он идеје дели на: идеје сензације и идеје рефлексije, а према сложености на: просте и сложене.	2, 181
9.	Шопенхауер, Ниче и Бергсон.	2, 271
10.	Целокупна модерна филозофија, у којој доминира просветитељско поверење у објективност људског знања организованог на рационалним принципима.	2, 309

Група 2

1.	Јасно језичко формулисање онога што претендујемо да знамо, способност утврђивања искуствених услова у којима је могуће идентификовати предмет који смо по нашем уверењу сазнали, способност објашњења сазнатог предмета и способност објашњења да се назначи којим практичним радњама се оно што је сазнато може произвести и опазити.	1, 8-9
2.	Јасни су они појмови код којих смо у стању да тачно одредимо све оне појединачне предмете који су обухваћени њиховим обимом. Нејасни појмови су они чији је обим недовољно одређен.	1, 30
3.	Врсте судова по модалитету су: проблематички, асергорички и аподиктички.	1, 44
4.	Извести закључак по аналогији значи закључити на основу тога што су нека два предмета (или групе предмета) сличне по неким особинама да морају бити слична и по некој другој особини.	1, 59
5.	Почело, елементи (вода, ваздух, ватра), апејрон, број, једно, елементи, ум, хомоимерије, атоми.	2, 53
6.	Сумња, анализа, синтеза и провера са набрајањем.	2, 159-160
7.	Шта могу да знам? Шта треба да чиним? Чему могу да се надам?	2, 209
8.	Фреге, Расел, Витгенштајн, Попер, Кун.	2, 247-261
9.	Она испитује услове солидарног људског деловања кроз језичку комуникацију.	2, 280
10.	Хоркхајмер, Адорно, Маркузе и Фром.	2, 292

Група 3

1.	Теорија кореспонденције, евиденције, кохеренције, верификације и дијалектичка теорија истине.	1, 16-20
2.	Еквивалентност, укрштање, укљученост и диспаратност.	1, 27
3.	По квалитету судови се деле на афирмативне и негативне, а по квантитету на: појединачне, посебне и опште.	1, 42
4.	Индукција је закључивање које полази од извесних појединачних или посебних чињеница, а у закључку утврђује један општи суд.	1, 62
5.	Етике.	2, 60
6.	Аурелије Августин је написао: „О држави Божијој“, „Исповести“, „Тројство“.	2, 116
7.	Као узрок саме себе, односно као Бога или природу.	2, 166
8.	Тезу, антитезу и синтезу.	2, 223
9.	Обнављање воље за моћ, који су прикладни њеном потврђивању.	2, 273
10.	Само се човек односи према смислу своје егзистенције и то тако да најпре постоји, појављује се и сналази се у свету, а затим сабира своја одређења кроз деловање, ангажовање чиме се утемељује човекова слобода.	2, 292

Група 4

1.	Чулно искуство, разум и интуиција.	1, 9-11
2.	Обим појма је скуп појединачних случајева на које се један појам односи. Садржај појма чини целокупност карактеристика које одговарају суштинским односима датих предмета. Денотација је подручје предмета означених датим термином. Конотација је скуп карактеристика означених предмета који чине значење датог термина.	1, 26-27
3.	Закључивање.	1, 54
4.	Силогизам се састоји из три суда – две премисе и закључка које је њима условљен. Једна премиса је општег карактера и она се зове велика премиса. Друга је посебног карактера и зове се мала премиса. Судови који улазе у састав силогизма имају форму предикативних судова – ограничених на проблематику општег, посебног и појединачног.	1, 72
5.	Филозофија је рационално, методско и систематично испитивање стварности које тежи за најопштијим сазнањима и најважнијим појавама у њој.	2, 11
6.	Платонова дијалектика је истраживање истине које се креће од конкретних ствари ка општим појмовима и обратно.	2, 67
7.	Просветитељство је покрет у европској култури, чије је главно одређење вера у могућност неограниченог друштвено-историјског напретка на темељу аутономне употребе људског разума.	2, 194
8.	Субјективни, објективни и апсолутни дух.	2, 230
9.	Кјекегор, Јасперс, Хајдегер и Сартр.	2, 280-292
10.	Показивање граница логоцентризма, односно метафизике, чији би исход био свест о потреби другачијег начина мишљења и друштвене организације.	2, 312